

ærede Minister talte ogsaa om et andet Arbejde, som ikke var udført. Det drejede sig om Keramisk Forbund. Det er jeg saa heldig at kende. Den højtærede Minister sluttede med at sige, at saa vidt han vidste, var dette Arbejde ikke kommet i Gang. Jo, det er det, for mange Dage siden; det gaar sin Gang, og alle de Nedsættelsesaftaler, der var Tale om, er gennemført. Hvad det strandede paa i sin Tid, var ikke den store Fremstilling, som den højtærede Minister her skildrede, men den Omstændighed, at den Fabrik, der krævede, at Arbejderne nu for visse bestemte Arbejder skulde gaa ned i Løn, havde, opdagede man, i en forudgaaende Periode unddraget Arbejderne et dem retteligt tilkommende Beløb af 6 Ø. pr. Time, og da de skulde i Arbejde igen, sagde de: Men vi vil have efterbetalt de 6 Ø., som blev unddraget os i den og den Periode. Det var det, det stod paa, men det hele er i Orden; de Lønnedsættelser, som Arbejderne ogsaa mente at kunne modtage, er gennemført, og Arbejdet gaar sin Gang. Det var et pudsig Tilfælde, at jeg just skulde kende Keramisk Forbunds Forhold. Hvad angaar det omtalte Arbejde i Randers, kan jeg naturligvis ikke indlade mig paa at bedømme, om den Timeløn, den højtærede Minister talte om, er passende for det paagældende Arbejde, men det vil ved de Forhandlinger, som nu en af Dagene bliver optaget, formodentlig blive undersøgt og afgjort. Arbejderne har aldeles ikke vist sig uimodtagelige for Fornuftgrunde med Hensyn til Lønningsvilkaarene, ingenlunde. Jeg kender Tilfælde, hvor andre har vist sig langt mindre modtagelige for Fornuft. Arbejderne har under de almindelige store Lønforhandlinger vist en Imødekommenhed med Hensyn til at tage Lønreduktioner, som adskillige andre i Samfundet meget kraftigere vilde have værget sig imod, og det er ikke alene ved Overenskomstperiodernes Udløb, de har gjort det. Jeg skulde tro, at den højtærede Minister ikke kan være ukendt med, at der har været ført visse Forhandlinger mellem Metalarbejdernes Organisation og bestaaende Skibsværfter, og at Arbejderne er gaaet til at gøre betydelige Indrømmelser, hvor de faar Oplysninger paa Bordet, betydelige Indrømmelser for at imødekomme Bestræbelserne for at skaffe Arbejde her til Landet. Jeg skulde ikke tro, at det er den højtærede Minister ubekendt. Jeg beklager, at han ikke ved Siden af det andet ogsaa nævnte dette. Der kunde

sikkert nævnes mangfoldige Tilfælde, som slet ikke kommer til Offentlighedens Kundskab, og hvoraf det vil ses, at Arbejderne i de forskellige Organisationer særdeles vel forstaaer, hvad Tiden kræver i Retning af rimelig Imødekommen i Lønspørgsmaal, og ogsaa yder den i den Udstrækning, deres Livsvilkaar økonomisk muliggør. Men helt ned til Slavekaar skal Arbejderne ikke, de skal hverken ned til tyske eller czekiske Betalingsvilkaar. Den Kultur, de danske Arbejdere, bl. a. i Kraft af deres økonomiske Bedring, gennem Tiderne har skaffet sig, skal ikke gøres til intet, ikke udslettes af simple økonomiske, kapitalistiske Grunde. Arbejde ønsker de arbejdsløse, det er for at faa Bestræbelser iværksat for Arbejde gennem privat Produktion og for Arbejde gennem Statens Initiativ, vi har rejst Sagen nu igen. Den højtærede Minister kan haane os, fordi vi kommer igen med disse Spørgsmaal. Saa længe den højtærede Minister og hans Fæller handler, som de hidtil har gjort, maa de være forberedt paa, at vi kommer igen jævnlige om den Slags Ting. Arbejderne ønsker Arbejde, vil ogsaa forhandle om, hvad der maa anses for rimelig Betaling, men Arbejderne skal ikke tilbage til en Tid, da andre bestemte alene, hvilke Vilkaar de skulde arbejde under. Hverken en Minister, en Arbejdsgiver, et Sogneraad eller nogen anden skal være enebestemmende om, hvorledes danske Arbejdere skal behandles. De skal være medbestemmende, som alle andre i Samfundet, om deres Vilkaar. Paa denne Basis er de danske Arbejdere utvivlsomt i Dag som altid villige til at forhandle med, hvem det maatte være.

Om Industrien, om Importreguleringen sagde den højtærede Minister, at vi var kommet for tidligt. Det er jo kedeligt, men jeg synes i Virkeligheden, det er mere beklageligt, at Regeringen altid er kommet for sent. Det er dog vist at foretrække at komme for tidligt. Der skal være Tid, siger den højtærede Minister, til Forhandling. Ja, ja, Gud bevars, den Tid, der skal til, skal jo til, men det er paa den anden Side rigtigt, at Skomagerne, Skotøjsarbejderne og Skotøjsfabrikanterne for 14 Dage siden var hos Handelsministeren og blev sendt tilbage med Afslag paa deres Anmodning om Importregulering. Hvis dette Afslag kan tages tilbage, kan det kun glæde mig, men jeg er gaaet ud fra, at et Ministerord betød adskilligt — men kan det altsaa ændres, saaledes som den højtærede Indenrigsminister antyder, Gud bevars, saa skal jeg med Glæde bringe